

S DŮVĚROU A NADĚJÍ do budoucnosti

- Naděje na setkání
- Kde je Bůh, tam není krize
- Bude líp
- O lepším životě
- Ben Carson –
lékař s Bohem obdařenýma rukama

3 | 2009

ZNAMENÍ
DOBY

„A nezapomeň poděkovat!“

Slova, která jsem jako chlapec slyšel od svých rodičů velmi často. Ať už jsem šel vrátit sousedce půjčený prášek do pečiva, anebo jsem čekal na dárky k narozeninám, měl jsem vždy pamatovat na to, že na tomto světě nic není samozřejmost. Měl jsem si uvědomit, že za každým slovem, skutkem nebo gestem dobré vůle, které přijímám, se skrývá nezasloužená laskavost. Mojí odpovědí má být vždy pocit, slovo nebo skutek vděčnosti.

Vděčnost může dokonce sloužit jako vnější projev našeho způsobu uvažování. Elie Wiesel, laureát Nobelovy ceny za literaturu, napsal: „Když člověk v sobě nemá vědomí vděčnosti, v jeho lidské podstatě něco chybí. Jako lidé můžeme být dokonce definováni naším postojem k vděčnosti.“

Zdá se však, že v realitě všedních dní se pocit vděčnosti vytrácí. Čím víc jako rodiče obklopujeme naše děti nejnovějšími vymoženostmi doby, tím méně si toho váží. Čím lépe se máme, tím více stoupají naše nároky a vytrácí se vědomí vděčnosti.

Jednou z charakteristik mravně zkažené generace, o které se zmiňuje apoštol Pavel ve svém dopise Timoteovi, je také nevděčnost: „Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční...“ (2 Tm 3,2)

Jeden neznámý autor napsal několik řádků, které mohou vést k zamyšlení nad potřebou vděčnosti v našem každodenním životě:

„Buď vděčný, i když nemáš všechno, po čem toužíš. Kdybys to všechno měl, těšil by ses ještě na něco?“

Buď vděčný, i když všechno nevíš. Dostáváš tím příležitost naučit se vždy něco nového.

Buď vděčný i za zlé časy. Vždyť v nich vnitřně rosteš a dozráváš.

Buď vděčný za svou nedostatečnost a limity, protože ti dávají příležitost na zlepšení.

Buď vděčný za každý nový problém, protože to posílí tvůj charakter.

Buď vděčný, když jsi unavený a vyčerpaný, protože to znamená, že jsi vykonal něco, co stálo za to.

Je snadné být vděčný za dobré věci. Vnitřní naplnění přichází tehdy, když jsme vděční i za neúspěchy a prohry.

To, co je negativní, může vděčnost obrátit na pozitivní. Najdi způsob, jak být vděčný i za nezdary, a ony se pro tebe mohou stát požehnáním.“

Přelom roku, před kterým stojíme, je příležitostí k obnovení naší vděčnosti. Především té každodenní, na úrovni mezilidských vztahů v našich rodinách, na pracovištích. Té vděčnosti, která pomáhá, aby lidé v našem okolí cítili, že si jich vážíme za každý projev jejich laskavosti. Ale i obnovení té vděčnosti, která přesahuje hranice naší každodennosti a je zaměřena na to, co nás přesahuje. Vděčnosti za každý den, který jsme z Boží milosti mohli v končícím se roce prožít. Vděčnosti za to, že je tu Bůh, který pro nás vykonal něco, co si zaslouží to nejvyšší ocenění.

„Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ (Ž 136,1)

Ani ty nezapomeň poděkovat...

Mikuláš Pavlík
předseda Česko-Slovenské unie
Církve adventistů sedmého dne

Naděje na setkání

Naděje. Slovo, které je častokrát tím jediným, co dodává chuť do života. Slovo, které září jako světlo na konci tunelu. Naděje, která od nepaměti provází lidstvo.

Už první stránky Bible hovoří o naději, kterou dává Bůh lidem, kteří se dostávají do spárů hříchu a zla. O naději na příchod Zachránce, Spasitele. Jednou z postav, která žila touto nadějí, byl i Simeon. Muž, který byl ve své době známý jako „muž naděje“. A Bible představuje jeho setkání s tím, který byl ztělesněním jeho naděje, takto:

„V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužrjí smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepisoval Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.““ (L 2,25–32)

Přestože tento muž žil v dávné minulosti a už tehdy se dožil splnění své naděje, je jeho příběh aktuální i dnes, ve 21. století. Stejně jako spolu s miliony tehdejších věřících Simeon očekával příchod Mesiáše, tak i dnes spojuje křesťany podobná naděje. Ta je založena na slibu, který dal Ježíš svým následovníkům: „Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,2,3)

Ano, i dnes mohou křesťané žít podobnou nadějí, jaká prozařovala život starého Simeona. Nadějí, kterou vyjadřuje i známé starokřesťanské vyznání víry představující Ježíše jako toho, který znovu „přijde, aby soudil živé i mrtvé“ a aby navždy odstranil vládu zla, bolesti a smrti z této planety a z celého vesmíru.

Podívejme se na dávný příběh Simeona a povšimněme si, co znamená „žít nadějí“ a jestli je tato naděje ještě aktuální i v naší době.

Radostné očekávání

Biblický text nám říká, že Simeon splnění své naděje „očekával“.

Čekání obvykle nemáme rádi a můžeme čekat na mnoho různých věcí. Ráno při cestě do práce čekáme na vlak či tramvaj, jindy s obavami čekáme, zda se propouštění v naší firmě nedotkne i nás, a za jiných okolností čekáme na výhodnou nabídku pro koupi toho, co bychom si rádi pořídili.

Bible zde ale mluví o jiném „čekání“. Očekávání je v evangeliích spojeno především s radostí. Očekávání něčeho, na co se tak těším, že se už ani nemohu dočkat. Simeon očekával – měl radostnou nadějí, že se dočká setkání se Spasitelem.

Pokud vlastníte mobilní telefon a píšete často textové zprávy, pravděpodobně znáte funkci prediktivního vkládání textu. Telefon se vám snaží zjednodušit psaní tím, že při používání pouhých devíti kláves vašeho telefonu vám nabídne co nejdříve slovo, které jste měli v úmyslu napsat. Pokud máte v úmyslu napsat slovo „VĚŘÍM“, může vás váš mobil překvapit. Mnohé telefony totiž jako první možnost místo něj nabídnou slovo „TĚŠÍM“.

A to by nás mohlo vést k zamyšlení. Tato dvě slova spolu totiž úzce souvisí. Být věřícím ve skutečnosti znamená mít se na co těšit. Křesťan není pouze ten, který „věří“, že se něco stalo či stane. Takto věřící je podle Bible dokonce i satan. I on „věří“, že jednoho dne Ježíš znovu přijde na tuto planetu jako král a vítěz. On věří, ale „netěší se“, protože ví, že to bude jeho konec. Pokud věřím, že se Ježíš stal i mým zachráncem, potom tomu nejen věřím, ale také se s radostí těším na den, kdy se s ním setkám tváří v tvář při jeho příchodu – podobně jako Simeon radostně očekával osobní setkání se zaslíbeným Mesiášem.

Naděje na potěšení

Lukáš ve své zprávě upřesňuje, že Simeon radostně očekával „*potěšení Izraele*“ (2,25). Tento výraz je dnes pro nás málo srozumitelný, ale v tehdejších dobách byl běžnou formulací klasické židovské modlitby: „Kéž bych mohl vidět potěšení Izraele“. Tato slova vyjadřovala přání vidět příchod zaslíbeného Mesiáše.

Už několik staletí před Ježíšovým narozením v Betlémě uvedl prorok Izajáš své prorockví o blízkosti Mesiáše slovy: „*Potěšte, potěšte můj lid*“ (Iz 40,1).

Jen málokterá potřeba je v dnešní době tak naléhavá jako potěšení. Zoufalou nemocí dneška se stala deprese. Statistiky posledních let ukazují, že na léčbu deprese se každoročně ve světovém měřítku vydává více finančních prostředků než na léčbu jakékoliv jiné nemoci. Mezi její příznaky patří často smutek nebo prázdnota, lhostejnost, rozrušení či neklid, poruchy spánku, ztráta schopnosti soustředit se, únava a pocit méněcennosti.

Deprese a hluboká touha po „potěšení“ provázela životy mnoha významných osobností. V jedné z nejtěžších chvil svého života americký prezident Abraham Lincoln napsal: „Jsem ten nejnešťastnější člověk na světě. Kdyby se všichni cítili jako já, nikdo by se na této planetě neusmíval. Zda na tom někdy budu lépe, netuším. Se zděšením předpovídám, že nikoliv. Je nemožné takto žít. Nemám na vybranou. Buď budu muset zemřít, nebo s tím něco udělat.“

V době, kdy média ovládá tzv. „zábavní průmysl“, často s velkým překvapením zjišťujeme, že nejen vážení filozofové a politici, ale dokonce i skvělí „baviči“ prožívají v soukromí hluboký smutek a touhu po potěšení. I tak věhlasní umělci jako třeba Gérard Depardieu či Miloš Kopecký byli ničeni krutými depresemi.

A právě do současné situace, stejně jako v době Simeona, zaznívá poselství o naději na potěšení. Potěšení, které je spojeno s osobou Ježíše. On nám chce už dnes nabídnout potěšení jako výsledek přijetí a odpuštění. Ale nabízí i ono konečné potěšení, jež souvisí s jeho návratem, jak to popisuje biblická kniha Zjevení: „*A setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude.*“ (Zj 21,4)

Naděje na vysvobození a odpuštění

Simeon reagoval na setkání s Ježíšem spontánní modlitbou vyslanou k nebesům: „*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane.*“ (L 2,29) Za povšimnutí stojí sloveso „*propouštíš*“, kterým tento starý muž popisuje to, čeho se dožil.

Lukáš toto slovo také používá, když líčí příběh těžce nemocné ženy, která při setkání s Ježíšem zažila úžasný zázrak uzdravení. Ježíš se na ni soucitně podíval a řekl jí: „*Ženo, jsi zproštěna (v původním textu doslova: „propuštěna“) své nemoci.*“ (L 13,12) Jinými slovy: „Ženo, ta zlá nemoc tě propouští ze svého otroctví a ze své moci.“ Je to slovo, které ukazuje stav nemocného, nad nímž nemoc ztratila svou moc.

V závěru Lukášova evangelia je ještě jedna zmínka o „propuštění“. Když měl být nevinný Ježíš odsouzen na smrt, dostal zfanatizovaný dav na výběr: buď bude „propuštěn“ on, nebo jiný zločinec, který se prokazatelně provinil nehoršími zločiny. Šokující rozhodnutí nakonec znělo: „*Pryč s ním! Propusť nám Barabáše!*“ (L 23,18) Na svobodu byl propuštěn ten, kdo si zasloužil trest.

Obě tyto myšlenky „propuštění“ se spojují v Simeonových slovech. I on vyznává, že při setkání s Ježíšem se splnila jeho naděje na vysvobození z moci té nejzákeřnější choroby – „nemoci hříchu“ a na darovanou svobodu, kterou si jako provinilý hříšník nezasloužil. Stejnou nadějí představuje Ježíš i dnes pro každého z nás. Nejenom dnes, ale především při svém návratu pro nás Ježíš plně zrealizuje to, co bylo a je nad naše síly. V ten den nad námi „nemoc hříchu“ jednou provždy ztratí svou moc a my budeme opět svobodně žít. Ne proto, že si to zasloužíme, ale protože nám Ježíš udělí „milost“.

Naděje na život v pokoji

Svou radost z naplněné naděje Simeon vyjádřil ještě jedním důrazem: „*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane.*“ (2,29) Protože se setkal se svým Spasitelem, může žít „v pokoji“.

V době, kdy k nám téměř ze všech stran přicházejí zprávy o nepokojích, válkách, nebezpečí a teroristických hrozbách, zní poselství o „pokoji“ jako balzám na duši. Lidstvo vždy prožívalo boje a války, ale s přibývajícimi lety se zdá, jako by opravdového míru a pokoje bylo stále méně a méně.

K pocitu pokoje a míru nepřispívá ani současná nejistota způsobená celosvětovou ekonomickou krizí. Jak mohu žít s pokojem v srdci, když si musím každý den klást otázku, jak vůbec užívám sebe a svou rodinu? Tyto obavy možná u mnohých lidí ještě vzrostly, když americký prezident Barack Obama před několika měsíci jako představitel jedné z vlivných ekonomik světa prohlásil: „Na tuto krizi neexistují snadná řešení... Je velmi pravděpodobné, že dříve, než se něco zlepší, se situace ještě zhorší.“

Není proto náhodou, že Bible spojuje s Ježíšovým slavným návratem i myšlenku nového domova pro ty, kteří k němu upnuli svou naději. A tento nový domov nese symbolické pojmenování „Nový Jeruzalém“ – tedy „Nové město pokoje“.

Naděje pro 21. století

Stejně jako Simeon před dvěma tisíci roky, tak i člověk dnešních dnů touží po naději. V srdci každého je zakořeněna tato touha. A také dnes se každému z nás nabízí podobná naděje jako tehdy: naděje na osobní setkání se Zachráncem. Tou největší nadějí, kterou křesťanství zná a může nabídnout, je naděje na návrat Ježíše Krista na tuto zemi. Jeho příchod bude znamenat definitivní vítězství dobra a Boží lásky nad mocností zla a smrti.

V ten den se stane skutečností naděje, ke které se už po staletí upíná touha milionů křesťanů – radostná naděje na potěšení a povzbuzení, naděje na uzdravení a vysvobození z moci hříchu i naděje na život v pokoji a míru. Naděje pro Simeona, je naděje i pro každého z nás...

Oldřich Svoboda

Kázání, které 5. 9. 2009 přímým přenosem z Brna vysílal ČRo 2.

„On se jistě vrátí!“

Sir Ernest Shackleton patřil mezi nejvýznamnější britské cestovatele počátku 20. století. Poté, co se mu podařilo dát dohromady 27 mužů, kteří byli ochotni stát se součástí jeho posádky, vyplul 5. prosince 1914 směrem k Antarktidě.

Jeho plán byl jasný: přejít přes jižní pól, tento kontinent sněhu a ledu, z jednoho pobřeží na druhé. Navzdory skvělému plánu a poctivé přípravě se však tato cesta změnila v naprosto nepředvídané dobrodružství.

Po několika měsících plavby jejich loď *Endurance* uvěznila ledová tříšť. Velké kusy ledu na ni narážely s takovou silou, že tento nápor nevydržela a námořníci ji museli opustit. Ze všeho vybavení jim zůstaly pouze tři malé čluny, tři stany, saně, psí spřežení, kamna, potraviny a nejnutnější oblečení.

Dlouhé týdny se snažili pochodovat po plujícím ledu a využít jeho pohyb k tomu, aby se dostali k pevnině, kde by našli pomoc. Vzhledem k nepříznivému proudu však nakonec nastoupili na čluny a podařilo se jim přistát na malém opuštěném ostrůvku nesoucím jméno „Elephant Island“, tedy „Sloní ostrov“.

Jejich situace však byla zoufalá, jelikož od nejbližší pevniny, kde by mohli najít pomoc, je dělily stovky mil ledového moře. A tehdy se Shackleton odhodlal k tomu, co považoval za jedinou možnost pro záchranu celé posádky: spolu s pěti muži a jednoduchým sextantem se vydal na malém člunu na nebezpečné ledové moře, aby se dostal pro pomoc a s ní se pak vrátil pro zbývajících dvaadvacet mužů, kteří v krutých podmínkách (při nichž teplota často klesala až na -30°C) zůstali na ostrově. Svou posádku opustil se slibem, že se pro ně určitě vrátí.

A historická zpráva hovoří o úžasné věci: Tento odvážný muž se po dlouhých týdnech dostal na ostrov Jižní Georgia, odkud se mohl s novými pomocníky a dobře vybavenou lodí vrátit pro své přátele a kolegy.

Ernest Shackleton očekával, že po několika měsících odloučení najde na ostrově skupinu zničených a zdemoralizovaných trosečníků, kteří propadli zoufalství. Jaké však bylo jeho překvapení, když se setkal s čerstvě oholenými, ustrojenými a sbalenými muži, kteří byli připraveni na cestu domů. Proč tomu tak bylo, to mu vysvětlil jeden z mužů:

„Pokaždé, když se na obzoru rozestoupila ledová tříšť, tak jsme se připravili na odjezd a setkání s vámi. Říkali jsme si: Pan Shackleton slíbil, že se pro nás vrátí, a on to jistě udělá, možná že už dnes...“

A tak tato naděje, založená na slibu a slovu Ernesta Shackletona, dodávala po celé měsíce sílu nešťastným trosečníkům a byla hnacím motorem k tomu, aby to nevzdali.

Řekněte, není tento příběh výstižným obrazem naděje, která spojuje všechny křesťany? Naděje založené na slibu samotného Ježíše, který je dnes, po dlouhých staletích, pro celé lidstvo snad ještě aktuálnější než kdysi: „*Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.*“ (J 14,1–3)

Oldřich Svoboda

Nemějte starost

Podle průzkumů veřejného mínění se na začátku roku 2009 dvě třetiny obyvatel naší země obávaly blízké budoucnosti. V polovině roku pak 53 % respondentů odpovědělo, že se bojí doby, kdy půjdou do důchodu. Mají strach, že skončí v holobytech nebo azylových ubytovnách pro bezdomovce.

Jak jsi na tom ty? Jak vidíš svou budoucnost? Co zaměstnává tvou mysl?

Na Ježíše se jednou obrátil člověk, který ho prosil: „*Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.*“ (L 12,15–22) Ježíš odpověděl, že to není oblast, které může věnovat svůj vzácný čas. Poté se znovu obrátil na učedníky i shromážděný zástup se slovy: „*Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má. Pak jim pověděl toto podobenství: Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom, a říkal si: Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu? Pak si řekl: Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé myslí.*“ Ale Bůh mu řekl: „*Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?*“ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“ (L 12,15–21)

Tento bohatý člověk měl úplně opačné problémy, než má většina z nás. My se možná obáváme, z čeho budeme žít, když přijdeme o práci nebo až budeme v důchodu. Další možná (podobně jako já) myslí na to, kde bude bydlet, až skončí v zaměstnání.

Mnoho lidí si myslí, že kdyby byli bohatí, neměli by starosti o to, co bude zítra. Muž v našem příběhu byl bohatý, a přece se trápil. Měl strach, že by se mu mohlo zkazit právě sklizené obilí. Proto chtěl postavit nové sýpky.

Jeho problém byl v tom, že viděl jen sebe a své pohodlí. Nezajímala ho chudá vdova, která nevěděla, co druhý den uvaří svým dětem. Když u jeho dveří zaklepal žebrák, pustil na něj psy...

Ježíš nás tímto příběhem učí, že ani velké bohatství nás automaticky nezbaví obav z budoucnosti. Strachu nás může zbavit jen důvěra v Boží péči. Proto svým učedníkům (a tím i nám) říká: *„Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je vždycky víc než pokrm a tělo než oděv.“* (L 12,22)

Tato slova znám už od svého dětství. Přesto jsem se často trápil tím, co bude zítra. Těmto obavám jsem propadal ve chvílích, kdy jsem přestal v otázce své budoucnosti spoléhat na Boží zaslíbení. Třeba na to, ve kterém Ježíš říká: *„A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete.“* (L 12,29–30)

Máme Boha, který je naším milujícím Otcem. Dobře ví, co potřebujeme k našemu životu, a také nám to dává. Proto nás může vyzvat: *„Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.“* (L 12,31)

Když se občas ohlédnu zpět na svůj život, musím dát Ježíši za pravdu. Snažím se spolu se svou rodinou hledat Boží království. Občas přicházejí pokušení hledat raději bohatství nebo slávu. Ale právě ta ohlédnutí se nazpět mi v životě pomáhají, abych šel dál. Mám rád slova, která i na naši adresu řekl Ježíš: *„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“* (Mt 11,28–30)

U Ježíše hledejme pokoj a odpočinutí pro naše ustarané duše. To je nabídka, která stále platí. Možná právě přemýšlíš o tom, co ti přinese další rok. Záleží jen na tobě, jak ho prožiješ. Může tě paralyzovat strach z toho, co přijde. Nebo dovolíš Bohu, aby tvé srdce naplnil pokojem, vyvěrajícím ze tvé důvěry v jeho starostlivou péči.

Přeji dobrou volbu. Nejen pro nový rok, ale i pro tvůj každý nový den.

Vlastimil Fůrst

Proč se bojíte?

Také jste přesvědčeni, že žijeme ve velmi zvláštní a nebezpečné době? Budíte se s obavami, co zase ten nový den přinese, a svírá vás strach a nejistota? Co s vámi dělají zprávy o rostoucí nezaměstnanosti, o válečných konfliktech, vzrůstajícím globálním oteplování, stavu přírody, zhoršujících se mezilidských vztazích – dokonce i mezi těmi neblížšími, o všudypřítomném terorismu v nejrůznějších podobách, o nemocech šířících se navzdory hygienickým opatřením přes hranice všech států?

Zdá se, že se mezi námi strach úspěšně zabydlel. V lidském srdci ale nemůže přebývat spolu se štěstím. Nebo jste snad někdy viděli strach a štěstí, jak jdou spolu ruku v ruce? Může být někdo šťastný a přitom žít v obavách a úzkostech? Je možné důvěřovat a zároveň se strachovat? Lze žít v úzkosti a přitom radostně plánovat? Je možné rozdávat soucit a současně se sám klepat strachem? Ne, to možné není!

Není načas vymanit se z takového ohrožení?

Představte si svůj život nedotčený úzkostí. Co kdybyste ke všemu, co vás ohrožuje, přestali přistupovat se strachem, ale s vírou? Představte si, že byste ke svému srdci přiložili magnet, kterým byste z něho vytáhli všechny pochybnosti a nejistotu. Co by v něm zůstalo? Představte si den, pouze jeden den, ve kterém byste neměli strach z nějakého selhání nebo pohromy. Dovedete si tu pohodu představit? Byl by to den, který se skrývá za příběhem, kdy se učedníci nacházeli v malém rybářském člunu na rozbouraném moři. Tehdy jim Ježíš položil otázku: „Proč se bojíte? Kde je vaše víra?“ (Mt 8,26)

Při čtení příběhu, ve kterém Ježíš položil učedníkům tyto otázky, se můžeme domnívat, že to nemohl mínit vážně. Nebo myslíte, že Ježíš právě v této situaci žertoval? To by ale bylo stejné, jako kdyby se plavec ve vodě ptal druhého plavce, proč je mokrá. Ne, Ježíš si nedělal legraci, myslel to smrtelně vážně, tak jako v té chvíli byli smrtelně vážní ti, které oslovil. Vždyť jim v úporném zápase s vražednými vlnami šlo o život.

Podívejme se na zprávu o této události, jak ji zaznamenal jeden ze zúčastněných: „Ježíš vstoupil na loď a učedníci ho následovali. Vtom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách.“ (Mt 8,23–24) Matouš zaznamenal událost, ze které byl zděšen.

Nedomníváte se, že ta druhá věta by měla znít jinak? Neměla by čtenářům ukázat na to, jaké jsou důsledky poslušného následování Ježíše? Nechtěli bychom raději číst asi toto: „Ježíš vstoupil na loď a učedníci ho následovali. Náhle se na obloze ukázala nádherná duha, nad nimi se vznášelo několik bílých holubic a v klidné stříbřité vodní hladině se zrcadlil stožár jejich člunu.“ Cožpak by si Kristovi následovníci nezasloužili plavbu, která by se podobala odpočinkové plavbě na výletní lodi v Karibiku?

Ne! Tento příběh nám má připomenout skutečnost, která není tak populární, jak bychom si přáli: Vstoupit na palubu s Kristem znamená být s Kristem také promočený. Jeho následovníci mohou očekávat rozbourané moře a šlehající vítr. Ježíš je upozornil: „Svět vám připraví mnoho těžkostí.“ (J 16,33)

Jako všechny ostatní lidi, tak i nás, Kristovy následovníky, postihují nemoci, i my pohrýváme svoje děti, dotýkají se nás ekonomické problémy a nezaměstnanost, což znamená, že v důsledku toho všeho se nás zmocňují obavy a strach. Ovšem vlastní příčinou obav a strachu nejsou bouře, ale naše domněnka, že Kristus se o nás nezajímá a nic pro nás nedělá. To se domnívali i učedníci na lodi. Matouš píše, že „*Ježíš klidně spal*“ (Mt 8,24).

Ano, hromy burácely, učedníci zoufale křičeli, ale Ježíš spal. A nebyl to jen nějaký povrchní odpočinek, klmbání a podřimování. Dokážete si představit, že byste dovedli podřimovat na toboganu nebo ve větrném tunelu, a k tomu ještě za silného zvuku tympanů? Buďte si jistí, že to všechno se spojilo v této bouři.

Jeho spánek učedníky znepokojil. Matouš i Marek uvádějí, že se na něj obrátili s trojí naléhavou výzvou a jednou otázkou – dokonce můžeme říci, že s výtkou: „*Pane! Zachraň nás! Hyneme!*“ (Mt 8,25) „*Mistře, tobě je jedno, že se potápíme!*“ (Mk 4,38)

To je příznačné pro strach. Strach rozežírá naši důvěru v Boží dobrotu. Začínáme si klást otázku, jestli nás nebesa vůbec milují. Nemůžeme pochopit, jak je možné, že Bůh „může spát“, zatímco my jsme zoufalí. Proč Boží oko zůstává zavřené, když naše oči jsou hrůzou vytřeštěné. A proč vůbec přišla bouře, když jsme s ním nastoupili do člunu? Má Bůh o nás zájem? Záleží mu na nás?

Důsledkem strachu je ztráta kontroly nad vlastním jednáním. Když nám jde o život, hledáme pevný bod, kterého bychom se mohli zachytit. Ovšem čím více ztrácíme jistotu, tím horší to s námi je. Strach také otupuje naši schopnost vzpomenout si na minulost a správně ji zhodnotit. Učedníci měli mnoho důvodů, aby Ježíši důvěřovali.

Copak zapomněli na všechno, co Ježíš dokázal? Ano, nemohli si vzpomenout, protože strach vyvolává duchovní amnézii, otupuje naši paměť. Způsobuje, že zapomínáme, co Ježíš pro nás učinil a jak je Bůh dobrý.

Velké množství příkazů a rad, které lidem dával, bylo odvozeno od myšlenky „nebojte se“. Kdybychom si na základě evangelií chtěli sestavit seznam Kristových příkazů, našli bychom jich celkem 125. Z nich v jednadvaceti vyzývá „neboj se“, „nestrachuj se“ nebo „vzchopte se“.

Ježíšova reakce na strach učedníků je pozoruhodná. Zvedl hlavu a položil jim dvě otázky: „*Proč se bojíte? Kde je vaše víra?*“ (Mt 8,26)

Samotný strach není hříchem, ale může k hříchu vést. Jestliže strach namícháme se vztekem, jestliže nás toto stravuje a ztrácíme nad tím kontrolu, pak vylučujeme Boha z akce a problém ještě více narůstá. Začneme se strachu podřizovat a dovolíme, aby úzkost ovládla náš život, a tak se soužíme a utápíme v každodenních problémech. Opakované záchvaty nejistoty nás paralyzují, ale hysterie není v Božím programu. „*Neboť Bůh nám nedal ducha bázkivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.*“ (2 Tm 1,7)

Strach může naplňovat svět, ve kterém žijeme, ale nesmí zachvátit naše srdce. Strach se do našeho nitra bude vždycky dobývat, nesmíme ho však pozvat, aby s námi zasedl ke stolu, a už vůbec mu nesmíme dovolit, aby s námi strávil noc na lůžku. Pokud to díky Ježíšovým zaslíbením dokážeme, potom zítra můžeme být méně ustrašení, než jsme dnes.

Když mi bylo šest let, šel jsem s tatínkem do kina na film, jehož hlavní postavou byl zdivočelý člověk, tzv. „vlčí muž“. Myslím, že později litoval toho, že podlehl mému naléhání. Film na mě tak zapůsobil, že „vlčí

muž“ pak se mnou trávil každý večer a každou noc. Ať jsem se hnul kamkoli, čekal na mě a na každém kroku mě ohrožoval svými drápy a tesáky. Několikrát jsem před ním dokonce utekl k rodičům do ložnice. Stejně jako učedníci ve člunu se obrátili na Ježíše, tak i já jsem tatínka vzbudil. Nemohl jsem pochopit, jak je možné, že může tak klidně spát, když já prožívám takové hrůzy.

Otevřel rozespalé oči a zeptal se mě: „Co se děje? Proč se bojíš?“ A já jsem mu řekl o netvoru, který mě pronásleduje. „Aha, zase ten vlčí muž“, zabručel rozespalé. Pak se vypoťácel z postele, vzal mě za ruku a provedl mě „údolím stínu smrti“ z ložnice do kuchyně, kde jsme si dali sklenici mléka. A já k němu vzhlížel s obdivem: „Co je to za statečného člověka?!“

Nemyslíte, že Bůh vidí bouře našeho života stejně, jako se díval můj tatínek na mého „vlčího muže“?

V příběhu, který jsme si připomněli, Ježíš „vstal, okřikl vítr i vlny, a nastal klid“ (Mt 8,26). Vodní hladina se podobala zamrzlému jezeru a učedníci se nestačili divit: „Kdo to vlastně je, že ho poslouchají vítr i moře?“ (Mt 8,27)

Opravdu, kdo to vlastně ten Ježíš je? Je to ten, který chce pomoci řešit i naše problémy a starosti a chce vyléčit naše zraněná srdce. Srdce poraněná možná křivdami, nepochopením nebo nezájmem a životními ztrátami.

Podle M. Lucada

Zlé časy

„Všude je plno úplatkářství a korupce. Děti nechtějí poslouchat rodiče. Každý člověk chce napsat nějakou knihu. Je patrné, že se už rychle blíží konec světa.“

Kdybych se zeptal, kdy a kde byly sepsány úvodní čtyři věty, asi by se většina z vás shodla na tom, že je napsal někdo znalý současných poměrů. Možná někdo z našeho okolí a poměrně nedávno. Snad pouze Jan Werich by šalamounsky odpověděl, že tak závažná slova zaznamenal kdosi mezi dvěma válkami. On totiž všem povrchním znalcům historie radil, když si nejsou jisti, v kterém roce se co přihodilo, aby klidně řekli, že se to stalo právě tenkrát, mezi dvěma válkami. Jistě se trefí do černého úplně pokaždé a docela přesně, protože celý svět odjakživa žil a žije v období mezi dvěma válkami – dodával s úsměvem.

Dávám mu rád za pravdu, ale většinu čtenářů asi překvapím, jelikož aktuální a na výsost současné věty jsem citoval z nápisu na asyrské desce, popsané v době zhruba 2800 let před Kristem, a to je bratru necelých pět tisíc let.

Nevím jak vás, ale mě tohle zjištění uklidnilo. Nikoliv samotný fakt, že text byl složen a vytesán určitě mezi dvěma válkami, ale nález tak důležité zprávy. Je vidět, že už tenkrát řádilo mezi prostým i vznešeným lidem úplatkářství a kvetla korupce jako mák na poli, že vzdorovitě děti nechtěly poslouchat své rodiče a že každý, kdo jen trochu vládl slovem a rydlem, se chtěl stát spisovatelem a všichni byli srozuměni s blížícím se koncem světa. Taky mě uklidňuje, že tento stav už tehdy někoho tak usilovně hnětl a pálil a dožíral, že si sedl naštvaně do písku a místo toho aby popíjel asyrské víno anebo se cpal chlebem, vzal do ruky majzlík a rydlo a sekal a ryl, až z kamene prach lítal, aby to všechno zaznamenal příštím generacím. Třeba to dělal jen proto, aby při prvním maléru mohl vítězoslavně ukázat majzlíkem na kámen a pronést: Jako bych to neříkal už tenkrát, lidičky.

Já nevím, jestli Asyřané, Babyloňané, Peršané, Judejci, Amálekovci a Pelištejci rovněž přecházeli z komunistického na tržní systém, ale v každém případě mě anonce jejich kamenných novin vrátila nabouranou rovnováhu a odmocnila můj pocit rozhořčení a bezmoci nad stejnými nešvary a zprávami z dnešní doby.

Ono člověka potěší, že svět navzdory škarohlidům není zas o tolik horší, než býval, a že stejné zlozvyky se opakují stále dokola.

Podle Jana Schwarze

Bude líp

Každý z nás má tendenci dívat se dopředu a doufat, že bude líp. A v podstatě nezáleží na tom, jestli naše momentální situace je zoufalá, nebo se nacházíme na vrcholu úspěchu. Pořád věříme, že vrchol je před námi, protože s tím, co máme, nejsme vlastně nikdy tak úplně spokojeni. A není to negativní touha. Pokud totiž v sobě tuto víru a naději po lepším neseme, je motorem našeho snažení, zdrojem chuti do života a radostného pohledu na svět.

Ovšem všechno se najednou změní, když zjistíme že „líp už bylo“. Toto prohlédnutí se žel netýká pouze investorů zasažených finanční krizí, ale dříve nebo později i každého z nás. Život už je takový, že náhle a nečekaně přináší zdravotní nebo existenční zvraty. A pokud zrovna v našem případě ne, tak stejně tím, jak čas neúprosně plyne, nás v určitém okamžiku začnou místo služebního postupu v zaměstnání víc zajímat podmínky pro život v penzionu pro seniory a vedlejší účinky léků proti artritidě. Samozřejmě, pořád doufáme, že bude líp, ale pokud jsme realisty...

Není proto divu, že zejména v kritických životních okamžicích, a tedy také na samém sklonku života, se v nás obvykle probouzí zájem o to, co bude po smrti, jestli je nějaké nebe, jaké to tam bude – a hlavně, jestli tam budeme i my. A kritici všeho duchovního a křesťanského nad tím mávají rukou a říkají: „Co jiného takovým už zbývá...“

Je tedy křesťanská naděje únikem z reality, psychologickou berličkou pro ty, kterým už nic jiného v životě nezůstává, nebo stojí na reálných základech? Jak pro koho, samozřejmě. A je třeba čestně říct, že pokud někdo má pocit, že nebe je něco podobného, jako vila u Cannes, jen ještě o několik řádů luxusnější, a že život v Božím království bude hlavně o tom, jak se bude v dokonalém těle předvádět před dalšími stejně dokonalými, zřejmě se zmínění kritikové náboženství usmívají právem.

Před téměř dvěma tisíci roky skupina prostých lidí navázala vztah s rabínem, který skončil potupnou smrtí na popravišti – jako největší zločinec. Měli ho rádi, ale v okamžiku, kdy umíral, jej skoro všichni opustili. Tři dny po jeho smrti se s ním však setkali – byl vzkříšený z mrtvých. A náhle se jim v hlavách pospojovaly všechny jeho činy, slova, náznaky – a pochopili. To nebyl jen tak obyčejný rabín – to sám Bůh přišel na tento svět v lidské podobě. A tak o Ježíši začali mluvit, psát, kázat, protože věděli, že žije a že každý, kdo s ním naváže stejný vztah jako oni, prožije zvláštní naplnění života, kterému se směle dá říkat nový život s Kristem.

A tak další a další lidé, kteří se s Ježíšem seznámili, mohli stejně jako ti první Ježíšovi žáci žít dál svoje životy plné plánů a doufání, že jednou bude líp, že něčeho v tomto světě dosáhnou. Ale toto jejich snažení se přitom stalo součástí něčeho mnohem, mnohem většího. Jejich pochopitelná naděje na obyčejný lidský životní úspěch byla zahrnuta do větší naděje – že se jednou s Ježíšem setkají tváří v tvář. Že budou žít skutečný a reálný život, který bude jiný ne mimořádným pohodlím a odstraněním problémů, ale naplno prožívaným vztahem.

Samozřejmě, že stále i v jejich okolí zůstávali ti, kteří tuto naději považovali za nesmyslnou, planou a škodlivou. Někteří se jenom usmívali, jiní však zuřili. Ti první většinou mávli rukou a věnovali se svým záležitostem, ti druhí v této naději viděli nebezpečí pro řád světa, kterému je třeba se vši rozhodností čelit. A také čelili – a proto v průběhu celých dějin mnoho Ježíšových přátel zaplatilo za svou víru životem.

Síla vztahu s Ježíšem však byla větší než strach a potíže, které ze vztahu plynuly. Naděje na jeho budoucí plné uskutečnění převážila všechno negativní a bolestné.

Na svou současnost se proto mohu dívat různě. Ale nikdy bych neměl dovolit, aby se tato naděje z mého života vytratila. Víím, že taková slova se hezky čtou, jak to ale udělat prakticky? Každý z nás je jiný, přesto si dovolím navrhnout malý recept na zachování naděje, který mě nedávno oslovil. Je jednoduchý a účinný – vlastně stačí jenom dovolit naději, aby sama každý den do mého života trochu vstoupila. Ustoupit jí z cesty, usmát se na ni a nechat ji projevit tak, jak to jen ona sama umí.

Jak? Třeba tím, že někomu udělám radost malým dárkem nebo naopak dovolím, aby ji on udělal mně. Přečtu si krásnou myšlenku v Bibli nebo za oknem uvidím zajímavý obláček. Zvládnou nepříjemnou povinnost, kterou jsem dlouho odkládal. Vzpomenu si na okamžik, který mě v minulosti potěšil. Možností je nepřeberně.

Naději je pak možno spatřit skoro ve všem. I drobná naděje prozáří den. Je totiž darem. Božím darem. Zábleskem skutečnosti, která je přede mnou. Ukazuje na naplnění vztahu s Ježíšem. **Bude líp!**

Bedřich Jetelina

O lepším životě

Presvědčujeme sami sebe, že život bude lepší, až se jednou oženíme či vdáme a budeme mít děti. A ona je to pravda, jenže vnímáme to tak?

Pak jsme občas otrávení, že naše děti nejsou dost velké, a říkáme si, že to bude lepší, až vyrostou. Pak jsme otrávení, že už jsou v pubertě, kdo to má vydržet. Určitě budeme šťastnější, až z ní vyrostou.

Říkáme si, že náš život bude lepší, až budeme lépe vycházet s partnerem, až si koupíme lepší auto, až pojedeme na dovolenou do ciziny, až půjdeme konečně do důchodu.

Život je plný výzev, abychom něco překonali, něčeho dosáhli. Život je někdy zatrošená zkouška odvahy. Po dlouhou dobu se zdá, že život, ten opravdový život, právě teď začne, ale stále jsou na cestě nějaké překážky, musíme podstupovat nějaké

zkoušky, dokončit rozdělanou práci, zaplatit úvěr, něčemu věnovat svůj čas. Obvykle zjistíme, že štěstím nás nenaplní jen to, čeho jsme dosáhli, ale zejména to, že jsme překonali právě ona úskalí. Lodička našeho života je chvílička za větrem a úzkostný tep srdce se zklidnil.

A teprve teď začne ten pravý život. Najednou si uvědomíme, že právě překážky jsou život. Nebojme se tyto výzvy přijmout a hlavně se nebojme být šťastní. Tento úhel pohledu mi pomohl poznat, že neexistuje žádná cesta ke štěstí. Štěstí je cesta. Užijte si proto chvíle malých radostí, přestaňte čekat, až skončí škola, až se vdáte či oženíte, až bude pátek večer nebo neděle ráno, až budete mít nové auto, až napadne sníh, až roztaje a pokvetou stromy, až budete brát, až zahrají vaši písničku. Zkuste si ji sami zazpívat se svými dětmi, vnoučaty, přáteli.

Víte, mnozí cítíme, že jsme doslova masírováni záplavou pahodnot a že nezbývá než si na to zvyknout.

Zkusme si odpovědět na pár otázek:

Dokážete si teď, v této chvíli, vzpomenout na pět nejbohatších lidí na světě? Na pět královen krásy v té celosvětové soutěži Miss World nebo na deset posledních nositelů Nobelovy ceny, na deset herců, kteří dostali filmového Oscara? A to nemluvíme o politikách. Zatímco jména většiny takzvaných celebrit, královen krásy, zpěváků, ministrů a dalších, kteří tak často plní stránky novin, zapomeneme, jména těch, kteří pro náš život docela nenápadně, skromně a každodenně otevírali obzory skutečných hodnot, ta si pamatujeme celý život.

A kdybych měl vzpomenout na přátele, kteří mi pomohli, když mi bylo zle, napadnou mě ne tři, ale mnohem více jmen. Když vám řeknu: Jmenujte pět lidí, kteří přispěli k vaší dobré náladě, pět lidí, se kterými je vám dobře, půjde vám to jistě samo.

Nejsou to ti nejslavnější, nejbohatší, vítězni. Ale jsou nejvzácnější, protože o nás pečovali nebo pečují a jsou nám na blízku, ať se děje cokoli. Zkusme o tom chvilku přemýšlet. Časem mi došlo, za co všechno musím být vděčný svým rodičům – za lásku a péči, kterou mi dali, a za to, že vždycky stáli po mém boku, i když jsem měl dojem, že to tak není. Bral jsem to jako samozřejmost a až moje děti mi připomněly, že to tak samozřejmé není. A jim to připomenou jejich děti, jak doufám, alespoň dokud budou mít v kapse zděděný „kompas lásky“. Nenechme si vnucovat nepravdivé pravdy neslavně slavných.

A na jakém seznamu jste vy? Nevíte? Pravděpodobně nejste mezi slavnými, známými, vítěznými a bohatými, ale zřejmě jste na seznamu někoho ze svých přátel.

A abyste na takovém seznamu byli, to vám ze srdce přeji.

Autor neznámý

Ben Carson

lékař s Bohem obdařenýma rukama

Jeho jméno se již objevilo v novinách snad ve všech zemích světa. Bez nadsázky lze říci, že v současné době je ve světě uznáván jako nejvýznamnější dětský neurochirurg. Největší věhlas získal řadou operací, při kterých oddělil srostlá, tzv. siamská dvojčata. Zadejte na internetu jméno doktora Benjaminu Carsona a otevře se vám několik set zpráv o jeho životě a o jeho lékařských, publikačních a společenských aktivitách.

Je pozoruhodné – a někdy až dojemné – seznamovat se s jeho příběhem. „Moji rodiče se záhy po mém narození rozvedli,“ svěruje se otevřeně o svém dětství. „Matka byla ve skutečnosti negramotná, protože vychodila jenom tři třídy základní školy. Poněvadž nechtěla být na sociální podpoře, musela namáhavě pracovat. Současně vykonávala na dvou a někdy i na třech místech práci služky. A já jsem až do páté třídy byl ve škole pověstným výtržníkem. Sám jsem nevěřil, že někdy ze mě něco bude.“

Přišel jsem k sobě ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že jsem pro nic za nic, jenom z rozpustilosti, mohl zabít svého nejlepšího kamaráda. Rozmáchl jsem se proti němu kapesním nožem a jeho ostrou stříčku našťestí pod blůzou zastavila velká kovová spona na opasku. To se mnou opravdu otrásl. Běžel jsem domů, vzal jsem si Bibli, zavřel se v koupelně a přemýšlel sám nad sebou. Nejprve jsem prosil Boha, aby mi pomohl změnit mé jednání, nemám-li skončit ve vězení nebo v nápravném ústavu. Pak jsem Bibli otevřel a začal číst v knize Přísloví verše, které hovoří o hněvu a zlosti. V té chvíli jsem se rozhodl, že budu pomáhat lidem jako lékař.“

Když dnes za doktorem Carsonem přicházejí rodiče se svými nemocnými dětmi, jen těžko uvěří, že tento jemný a vldný muž byl jako školák vyhlášeným výtržníkem. Je povestný tím, že má pochopení jak pro bolest malých pacientů, tak pro starost a úzkost jejich rodičů.

Ben Carson je dnes ředitelem dětské neurochirurgické kliniky při Lékařském institutu Johna Hopkinse v Baltimore (ve státě Maryland, USA). Dva americké prestižní lékařské a vědecké ústavy nesou jeho jméno, je prezidentem amerického Výboru pro biotiku a z jeho pera vyšly čtyři pozoruhodné knihy, které jsou překládány do dalších jazyků. Ve středu jeho pozornosti jsou mladí lidé, a z nich především ti, kteří jsou tělesně nebo duševně handicapováni; pro ně založil zvláštní nadaci.

O svém vztahu k mladým lidem se doslova vyjádřil: „Je nezbytné jim pomáhat, aby v životě vynikali a dostávali se na nejvyšší stupně, tak jako se to děje ve sportu. Zkušenosti ukazují, že takové jednání přináší očekávané výsledky.“ Proto opakovaně navštěvuje po celém světě školy, církve a jiné instituce, kde obětavě přednáší. Za dosavadní činnost mu byla vládou a prezidentem USA udělena Medaile svobody.

Když se doktor Carson dívá zpět na dosavadní cestu, kterou prošel, přiznává, že nebyla snadná, ale zároveň nezatajuje, kde čerpal a dosud čerpá pomoc a sílu. S naprostou samozřejmostí říká: „Před každým vstupem na operační sál a před každou operací se modlím. Prosím Boha, aby mi dal moudrost a pomohl mi, abych poznal, jak si mám počínat. Ale to vlastně dělám nejenom před operacemi, ale i v osobním životě, ve všem, co dělám.“

Doktor Carson provedl řadu operací, při kterých od sebe oddělil srostlá dvojčata. Pokud se zpráva o takové operaci dostane do tisku, běžný čtenář ji s obdivem přečte, ale jen stěží domyslí, co všechno se za ní skrývá. Tak například v roce 1997 provedl v Jižní Africe historicky první úspěšnou operaci, při které oddělil od sebe dva chlapce srostlé hlavami. Je vzrušující číst jeho zprávu o tom, co prožívá při každé operaci hlavy: „Dívám-li se na lidský mozek, zmocňuje se mě posvátná úcta. Pokaždé, když otevírám lebeční kost a odhaluji mozkomíšní plenu, která ukrývá mozek, tak si uvědomuji, že mám před sebou to, co v sobě chová tajemství lidské osobnosti, to, co nás odlišuje od druhých.“

Jedna z Carsonových knih má název *Take a Risk*. V ní se vyznává ze zkušenosti, která ho opakovaně provází v jeho práci, a to je odvaha riskovat. Není bez užitku zamyslet se nad jeho slovy, když říká: „Je mnoho lidí, kteří nevyužijí svoje schopnosti a možnosti jenom proto, že nechťejí riskovat. Musel jsem riskovat od svého útlého dětství.“ Svým postojem a svou prací doktor Carson dokazuje, že odvaha riskovat je hnací silou pro velké skutky lásky.

Je pochopitelné, že při tak rozsáhlé a rozmanité lékařské práci, jakou doktor Carson vykonává a při které jde o život, se musí často dělit o tíhu svých rozhodnutí s Bohem. O svém vztahu s ním říká: „Pevně věřím, že Bůh stvořil lidské bytosti a zná všechny stránky a oblasti lidského těla. A tak jestliže je chci „opravovat“, pak je nezbytné, abych s ním žil v plné harmonii.“

V roce 2003 byl požádán, aby se připojil k týmu, který se měl v Iránu pokusit oddělit od sebe hlavami srostlé 29leté sestry Ladanu a Lalehu Bijani. Doktor Carson věděl, že v tomto případě je méně než padesátiprocentní naděje na úspěch. Zdráhal se k této operaci přistoupit a pokoušel se jim jejich rozhodnutí rozmluvit.

O rozhovoru s nimi píše: „Řekli mi: ‚Doktore, raději zemřeme, než abychom nadále žily takto spolu spojeny.‘ Věděl jsem, že žádají o zásah, který může mít nezvratné důsledky. Potom jsem se ovšem vžil do jejich situace a představil si, že bych byl s někým 29 roků spojený a nemohl se od něho ani na vteřinu oddělit. A tak jsem se rozhodl, že přistoupím na to, o co žádají, a to i za cenu, že jim nebudu moci pomoci.“

Náročná operace trvala 50 hodin. Přes veškerou péči a snahu obě ženy zachránit, Ladana krátce po operaci zemřela a Laleha pak 90 minut po ní.

Navzdory tomu, že doktor Carson přijímá od vděčných pacientů poděkování a sdílí s nimi radost z prodlouženého života, bylo i jemu samotnému v roce 2002 připomenuto, že je smrtelný. Lékaři zjistili, že má zhoubný nádor prostaty – a dokonce se zdálo, že již metastázuje. S plnou odevzdaností do Boží vůle a se vši důstojností se podřídil léčení a dnes pevně věří, že choroba je překonána.

S celou svou rodinou je doktor Carson členem Církve adventistů sedmého dne. Jeho matka se seznámila s adventisty, když byla v nemocnici při jeho narození. Jako mladá matka samoživitelka čerpala po celý život sílu ve víře a snažila se tuto víru také předat Benovi. Její snaha a především modlitby, které za něho Bohu předkládala, přinesly bohaté ovoce.

Ben Carson otevřeně vyznává, že k tomu, co dělá, mu dává Bůh moudrost a sílu. K odkazu, který převzal od své matky, přidal i poznání, které vytěžil ze své práce a shrnul do povzbudivého vyznání: „Jsme více než jen tělo a kosti. Je zde ještě jistá přirozená duchovní podstata vycházející z intelektu. Je zde něco, co nemůžeme měřit. Ani s našimi nejdokonalejšími a důmyslně sestavenými přístroji to nemůžeme monitorovat a blíže popsat. A přece to existuje.“

A jak se dívá na všechno negativní, co nás v tomto porušeném světě obklopuje? Posuzuje je to očima víry a poznání, které nám Bůh odhaluje ve svém slovu – Bibli. A tak všem vzkazuje: „Často si říkám, že kdyby Bůh nedovolil, aby se zde šířilo zlo a děly se špatné věci, tak bychom byli už v nebi. My jsme však stále ještě zde. Žijeme v podmínkách, které nás vedou k důvěře a víře. Můžeme jenom říct: ‚Pane, nerozumím tomu, ale vím, že ti mohu důvěřovat, protože ty máš všechno pod kontrolou.‘“

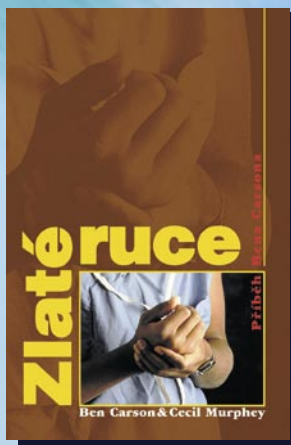
*Podle aktuálních internetových materiálů
zpracoval Jiří Drejnar*

Širší souvislosti

Ben Carson, Gregg Lewis

Lékař Ben Carson proslul jako tvůrce několika převratných chirurgických postupů. Stejně tak je známý jako soucitný člověk angažovaný ve společnosti, který se snaží pozitivně ovlivnit život dětí z chudinských čtvrtí měst. Co jej k tomu vede? Porozumění širším souvislostem, víze něčeho, za co opravdu stojí žít. V této knize svěřuje čtenářům svou životní filozofii, díky které překonal počáteční neúspěchy a stal se věhlasným a vyhledávaným odborníkem. Nedává jen rady, jak dosáhnout v životě úspěchu, ale dovádí čtenáře k nalezení motivace potřebné k novému životnímu nasměrování.

Zlaté ruce

Ben Carson, Cecil Murphey

Zlaté ruce, to je příběh kluka, který má spoustu snů, ale ještě víc problémů – se školou a spolužáky, se svým okolím, sám se sebou. Zároveň je to ale i příběh muže, jenž se vypracoval z outsidersa na primáře neurochirurgického oddělení Fakultní nemocnice Univerzity Johna Hopkinse. Autor v knize líčí své prožívání dětství, studia, ale zčásti popisuje i prostředí věhlasné kliniky, kde v tichu operačních sálů ožívají mnohdy ztracené naděje.

**Knihy lze objednat v nakladatelství
Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6
www.adventorion.cz**

Zázrak za jeden dolar

skutečný příběh

Devítiletá Eva jednou zaslechla rodiče, když se bavili o jejím mladším bratru Michalovi. Z rozhovoru pochopila, že Michal je velmi vážně nemocný a potřebuje mimořádnou operaci, kterou nemohou zaplatit, protože rodiče nemají dostatek peněz. Také se dozvěděla, že se v nejbližší době budou muset přestěhovat do malého bytu, aby ušetřili na nejnnutnější péči o syna.

Michala by mohla zachránit jen nákladná operace, na kterou však nemají peníze a neznají nikoho, kdo by jim je mohl půjčit. Z celého rozhovoru na Evu nejvíce zapůsobil, co na závěr téměř šeptem řekl tatínek plačící mamince: „Teď už ho může zachránit jenom zázrak.“

Tato slova Evě zněla stále v uších: „Michala může zachránit jenom zázrak!“ Odešla do svého pokojíčku, kde měla mezi hračkami ukrytou malou krabičku, do které si ukládala uspořené peníze. Věděla, že tam má jenom pár drobných. Honem našetřené mince vysypala na podlahu, pečlivě je spočítala, uložila zpět do krabičky a vydala se do ulic. Věděla, že nedaleko jejich bytu je obchod označený velkým barevným štítem, na němž je vymalována postava indiánského náčelníka a vedle něho nápis LÉKÁRNA.

Eva otevřela dveře a nesměle vstoupila dovnitř. Slyšela, že někde za policemi plnými různých krabiček a lahvíček s léky se baví dva muži. Po chvíli čekání ji napadlo, že přišla příliš tiše a že ji nikdo neslyšel. Tiše zakašlala, aby na sebe upozornila, ale opět se nikdo neobjevil. Otevřela tedy krabičku, vzala jednu minci a s tou zaklepala na sklo na pultu. Vzápětí se objevil vysoký majitel lékárny.

„Co si přeješ?“ zeptal se, a aniž by čekal na odpověď, začal jí vysvětlovat, proč ji neslyšel přijít. „Kdy jsi přišla? Víš, mám tady bratra z Chicaga, kterého jsem dlouhé roky neviděl. Povídali jsme si a vůbec jsem tě neslyšel.“

„Přišla jsem za vámi kvůli Michalovi. Víte, to je můj bratr a je moc nemocný... Chtěla bych mu koupit zázrak.“

„Děvče, já ti vůbec nerozumím. Co že to chceš koupit?“ nechápal lékárník.

„Už jsem vám řekla, že Michal je moc nemocný. Tatínek s maminkou se o něm bavili a řekli, že mu něco špatného roste v hlavě. A tatínek řekl, že už ho může zachránit jenom zázrak. Chtěla bych vědět, jestli je u vás k dostání a kolik stojí.“

Lékárník se na Evu soucitně podíval a řekl jí: „Je to hezké, že chceš bratříčkovi pomoci, ale zázraky se neprodávají. Vrať se domů ke svým rodičům.“

Eva se však nedala odbýt: „Mám tady peníze, co jsem si našetřila a ráda bych je dala na vyléčení Michala. Mám jich málo, ale budu šetřit dál. Řekněte mi, prosím vás, kolik stojí zázrak. A jestli ho nemáte vy, řekněte mi, kde ho můžu koupit.“

V té chvíli se vedle lékárníka objevil jeho elegantně oblečený bratr, sklonil se k Evě a zeptal se: „Jaký zázrak potřebuje tvůj bratr?“

„Já nevím,“ odpověděla a rozpačitě se na něho dívala. „Vím jenom, že je moc nemocný. Maminka říkala, že potřebuje náročnou operaci. Tatínek ale na ni nemá peníze. Chci mu pomoci tím, co jsem si našetřila...“

„Kolik máš?“ zeptal se muž.

„Jeden dolar a jedenáct centů,“ odpověděla šeptem. „Vím, je to málo, ale budu šetřit dál.“

„Jeden dolar a jedenáct centů? To je ale náhoda. Přesně tolik stojí zázrak, který tvůj bratr potřebuje,“ řekl lékárníkův bratr a vzal si od ní peníze. Pak jí podal ruku a pokračoval: „Pojď a ukaž mi, kde bydlíš. Chci se podívat na Michala a zeptat se tvých rodičů, jaký zázrak potřebuje.“

Onen dobře oblečený muž byl doktor Carlton Armstrong, jeden z nejznámějších amerických neurochirurgů. Michala v krátké době úspěšně odoperoval a zajistil, že za celou léčbu rodiče nemuseli nic zaplatit.

Když se chlapec vrátil domů a všichni šťastně zasedli ke stolu, matka se tiše obrátila na Michala: „Chlapče, tvoje uzdravení je opravdu zázrak. Jen by mě zajímalo, kolik to všechno stálo.“

Eva se usmála a odpověděla: „Mami, to vím přesně. Stálo to jeden dolar a jedenáct centů.“

My víme, že k tomu zapomněla ještě něco připočítat. Byl to jeden dolar a jedenáct centů – a upřímná víra malého děvčete.

Zázrak není výjimka z přírodních zákonů, ale působení vyššího zákona.

Znamení doby 3/2009 • Vychází v říjnu 2009

Vydává nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6, tel.: 233 321 621, 603 553 628

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Registrační číslo MK ČR E 5077, ISSN 0231-6439

Odpovědný redaktor: Jiří Drejnar

Grafická úprava: © Milena Švarcová, Josef Švarc, foto a ilustrace: © Josef Švarc

Foto: archiv, reprografické zpracování pro tisk: Výtvarné studio Švarc Kolín

Vytiskla tiskárna ARTRON

Přežít! Stačí vám to?

„Každé ráno se v Africe budí gazela. Ví, že aby přežila, musí běžet rychleji než nejrychlejší lev.

Každé ráno se v Africe budí lev. Ví, že aby přežil, musí běžet rychleji než nejpomalejší gazela.

Nezáleží na tom, jestli jste lev nebo gazela. Když vyjde slunce, raději se rozběhněte.“

Tolik staré africké rčení, které jsem při cestách Afrikou zahlédl na ušmudlaném tričku jednoho kluka v jižním Togu. Dokonale vystihuje život černého kontinentu. Život mnohých Afričanů, spíše však Afričanek, se překvapivě podobá životu gazely i lva. Vstávají před rozbřeskem a do soumraku tráví čas na poli, na tržišti nebo péčí o domácnost. Na poli dokola okopávají vyprahlou půdu, na tržišti se snaží prodat uvadlou zeleninu nebo tretky, které nikdo nepotřebuje. Doma se snaží uživit rodinu a starají se o svá chatrná obydlí a o to, aby všichni přežili. Život v Africe je výjimečnou exkurzí do života, kdy každý den je bojem o přežití.

Tento boj o přežití je pro naši zemi prakticky neznámý. Prestal být nutný nedlouho po konci druhé světové války. Přesto i dnes se život většiny z nás boji o přežití podobá. Stejně jako gazela, lev nebo Afričanka se budíme brzy ráno a pospícháme ne na pole nebo na tržiště, ale do kanceláře, školy, obchodu, nemocnice nebo do továr-

ny. Tam pracujeme, namáháme se, pospícháme, honíme se, vytváříme dokumenty, které mnohdy nikdo nečte, vysedáváme na nudných poradách a necháme se ubíjet desítkami nic neříkajících e-mailových zpráv a mnohdy prostoduchými power-pointovými prezentacemi. Nej kvalitnější čas strávíme tímto způsobem. Často běžíme tak rychle, že o víkendu už nám nezbyvá energie na nic jiného než na polehávání a „dobíjení baterek“.

Nikdy v historii nebyly naše mzdy tak vysoké, nedařilo se nám tak dobře a tak málo lidí neusilovalo o náš život. Tak proč stále spěcháme a štveme se, když už to není nutné? Proč věnujeme tak málo času těm, na kterých by nám mělo opravdu záležet? Proč se tím spěchem tolik vyčerpáváme, že se domů vracíme mrzutí, podráždění, bez sebemenší chuti povídat si a projevat pochopení a city těm nejbližším?

Nestálo by za to, zamyslet se a něco v životě změnit?

Autor neznámý

Čas

*Ať není nám jen bičem
Ať je nám spíše koněm
Čas tu byl před naším stínem
A bude tu i po něm*

František Novotný

Zakrátko ručičky na orloji světa dvanáctkrát zatleskají a opona roku 2009 spadne.

Dříve než se tak stane, budou poštovní úřady k prasknutí
a pošťáci budou roznášet tisíce pohlednic
s těmi nejrůznějšími vzkazy a přáními.

Éterem poletí miliony esemesek, aby nám připomněly,
kdo všechno si na nás vzpomněl a co hezkého nám přeje.

I vy, kteří jste vzali do ruky tento časopis, přijměte jedno přání:

Ať mají tvé ruce vždycky schopnost a příležitost pracovat.

Ať mají tvá ústa a tvé dlaně schopnost pohladit.

Ať je v tvé peněžence vždycky pár mincí, kterými můžeš obdarovat žebráka.

Ať slunce jasně svítí do oken tvé rodiny.

Ať po každém dešti následuje duha.

Ať máš vždy nablízku ruku přítele.

Ať Bůh naplní tvoje srdce radostí a obdivem k životu.

Ať nikdy v knížce tvého života nechybí stránky víry, naděje a lásky.